

2017-04-28

Regeringskansliet
Finansdepartementet
103 33 Stockholm

Riksbankens finansiella oberoende och balansräkning (Utkast till Lagrådsremiss)

(Fi2017/01329/B)

Sammanfattning

Riksgäldskontoret (fortsättningsvis Riksgälden) har tidigare efterlyst ett tydligare ramverk för hur beslut om valutareservens storlek ska fattas och på vilka grunder. Riksgälden välkomnar därför att regeringen nu föreslår ett lagfäst ramverk.

Med utgångspunkt i principen att staten varken bör öronmärka eller fondera mer medel än nödvändigt tillstyrker Riksgälden förslaget att Riksbanken ges ett målsatt eget kapital, att det klargörs när banken kan begära kapitaltillskott och hur vinstmedel ska disponeras. Likaså tillstyrker Riksgälden förslaget till regler för när Riksbanken ska kunna vända sig till Riksgälden för att förstärka valutareserven.

Riksgälden anser emellertid att skälen till varför Riksbankens kostnadsfria kapital nu föreslås vara väsentligt större än vad som föreslogs i betänkandet Riksbankens finansiella oberoende och balansräkning (SOU 2013:9) borde redovisas mer utförligt.

Riksgälden anser vidare att utlåningen till Riksbanken bör avvecklas gradvis i takt med att enskilda valutalån förfaller. De tillgångar som finansieras av lånen bör fram till dess få ligga kvar i valutareserven och förvaltas av Riksbanken.

Riksgälden noterar avslutningsvis att regeringens förslag får till följd att statskulden minskar kraftigt, vilket kan komma att påverka statspappersmarknadens funktionssätt. Mot bakgrund av detta anser Riksgälden att regeringen bör bereda de förslag som presenterades i betänkandet av Statskuldsutredningen (SOU 2014:8). Utredningen föreslog bland annat att det ska vara möjligt för staten att överupplåna i syfte att upprätthålla den svenska statspappersmarknaden i perioder när det ordinarie lånebehovet är litet. Överupplånade medel placeras sedan av Riksgälden och får endast användas till att betala tillbaka de upptagna lånen.

1. Inledning

I samband med att Riksgälden i januari 2013 beslutade att tillmötesgå Riksbankens begäran att få förstärka valutareserven överlämnade Riksgälden en promemoria till Finansdepartementet.¹ I promemorian efterlyste Riksgälden ett tydligare ramverk för hur beslut om valutareservens storlek ska fattas och på vilka grunder. Riksgälden ansåg det vara principiellt fel att överlåta till myndigheter att utan tydliga ramar och anvisningar fatta beslut som kan öka statskulden med tresiffriga miljardbelopp. Riksgälden välkomnar därför att regeringen nu föreslår ett lagfäst ramverk.

Detta remissvar behandlar i huvudsak regeringens förslag utifrån hur de påverkar Riksgäldens verksamhet. Riksgäldens synpunkter utgår emellertid från ett brett perspektiv baserat på hur tillgångs- och skuldförvaltningen i staten, inklusive Riksbanken, bör läggas upp.

Statens samlade tillgångs- och skuldförvaltning bygger på principen att staten inte tar på sig större skulder än nödvändigt och endast i undantagsfall öronmärker och fonderar tillgångar. Principen syftar till att ge staten minsta möjliga skuld vid varje tidpunkt och därmed största möjliga handlingsfrihet vad gäller att hantera oväntade utbetalningar. Staten ska således endast låna om och när det behövs.²

Riksgälden anser att regeringens förslag i allt väsentligt utgår från dessa principer. Såväl förslaget om rekapitalisering som det om att valutareserven ska fyllas på först vid behov bygger på dessa principer. Samma sak gäller för regeln att överskjutande medel ska delas ut till staten om kapitalet ligger på lagfäst nivå. Det innebär att staten tar upp lån för Riksbankens räkning först när pengarna behövs och oavsett om det gäller att tillföra banken eget kapital eller valutareserv.

Mot denna bakgrund ställer sig Riksgälden bakom huvuddragen i regeringens förslag. I de följande avsnitten utvecklar Riksgälden sina synpunkter på de olika förslagen.

---

¹ Promemorian kan läsas här: https://www.riksgalden.se/globalassets/dokument_sve/om_riksgalden/pressmeddelanden/ovrigt/upplaning_valuta-reserven_riksbanken.pdf.

² För en mer utförlig diskussion om statens tillgångs- och skuldförvaltning hänvisas till Riksgäldens remissvar på betänkandet Riksbankens finansiella oberoende och balansräkning (SOU 2013:9) som finns här: <https://www.riksgalden.se/sv/omriksgalden/Pressrum/publicerat/Remissvar/2013/Riksbankens-finansiella-oberoende-och-balansrakning-SOU-20139/>.

2. Riksbankens behov av eget kapital

Regeringens förslag: Riksbankens egna kapital ska i utgångsläget uppgå till högst 60 miljarder kronor. Beloppet ska varje år räknas upp med inflationstakten. Det uppräknade beloppet benämns *målsatt eget kapital*.

Riksbankens egna kapital utgörs av bundet eget kapital och balanserade vinstmedel. För det bundna egna kapitalet, som i utgångsläget uppgår till 40 miljarder kronor, ska det finnas en garanterad nivå som utgör två tredjedelar av målsatt eget kapital.

Om Riksbanken går med vinst ska medel avsättas till det bundna egna kapitalet. Om vinster har medfört att nivån på det egna kapitalet överstiger målsatt eget kapital ska överskjutande vinstmedel delas ut till staten.

Om Riksbanken går med förlust ska denna i första hand täckas av balanserade vinstmedel, därefter av det bundna egna kapitalet. Om nivån på det bundna egna kapitalet efter förlusttäckning understiger hälften av den garanterade nivån kan Riksbanken göra en framställning om att det bundna egna kapitalet ska återställas.

Riksgäldens synpunkter i korthet: Riksgälden instämmer i att Riksbanken ska garanteras ett visst eget kapital. Regler för vinstdisposition och rekapitalisering bör därför införas i lag. Frågan om vad som kan anses vara en lämplig storlek på det egna kapitalet hade dock vunnit på en mer ingående behovsanalys.

Riksgälden delar regeringen syn på Riksbankens finansiella oberoende som innebär att banken ska ha tillräckliga medel till sitt förfogande för att kunna fullgöra sina uppgifter. Kostnaderna för Riksbankens verksamhet ska täckas av bankens intäkter, vilka främst härrör från avkastningen på de tillgångar som banken förvaltar.

För att säkerställa att avkastningen på Riksbankens tillgångar täcker kostnaderna för verksamheten anser Riksgälden att banken bör garanteras en kostnadsfri finansiering. Detta görs lämpligen genom att förse banken med ett tillräckligt stort kostnadsfritt kapital. En del av det kostnadsfria kapitalet bör också kunna användas till att absorbera förluster och därför utgöras av eget kapital. Ytterst är det emellertid riksdagen som står som finansiell garant för Riksbankens verksamhet.

Utredningen om Riksbankens finansiella oberoende och balansräkning (fortsättningsvis Flamutredningen) uppskattade Riksbankens driftskostnader till 750 miljoner kronor per år. Dessa antogs vara konstanta över tiden i reala termer. Med denna utgångspunkt beräknade utredningen behovet av kostnadsfritt kapital till 75 miljarder kronor, vilket inflationsuppräknas över tiden. Beräkningen baserades på antagandet att Riksbanken på lång sikt kan få en real avkastning på sina tillgångar på en procent per år – ett antagande som utredningen ansåg vara försiktigt och förenligt med flera år av låg eller negativ real avkastning. Vidare uppskattade utredningen Riksbankens behov av eget kapital till 30 miljarder kronor.

Tabell 1 Riksbankens balansräkning per 31 december 2016, miljarder kronor

Tillgångar		Skulder och eget kapital	
Guld- och valutareserv (inkl. fordringar på IMF)	538	62	Sedlar och mynt
Värdepapper i SEK	299	365	Penningpolitiska skulder
Övriga tillgångar	8	257	Valutaskuld till Riksgälden
		43	Övriga skulder
		60	Värderegleringskonton
		58	Eget kapital (inkl. årets resultat)
SUMMA	845	845	

Av utkastet till lagrådsremiss (s. 21) framgår att regeringen i likhet med utredningen anser att Riksbanken behöver 30 miljarder kronor i eget kapital för att täcka risker i verksamheten. Till skillnad från utredningen anser dock regeringen att Sveriges IMF-åtaganden tills vidare ska finnas kvar på Riksbankens balansräkning. Risker förknippade med dessa, tillsammans med ”nya risker som tillkommit sedan finanskrisen” gör att regeringen slutligen bedömer att Riksbanken nu behöver 60 miljarder kronor i eget kapital. Någon närmare redovisning av hur detta har beräknats finns emellertid inte.

Regeringen avviker även från Flamutredningen i synen på de så kallade värderegleringskontona. Enligt ECB:s redovisningsriktlinjer ska värderegleringskonton inte ingå i det egna kapitalet, eftersom de innehåller orealiserade vinster som inte ska vara föremål för utdelning till staten.³ Regeringen anser att ECB:s riktlinjer bör tillämpas i detta avseende. Riksgälden anser emellertid att oavsett hur värderegleringskonton redovisas utgör de i praktiken ett buffertkapital som möjliggör att förluster kan kvittas mot tidigare (orealiserade) vinster. En rimlig slutsats är därför att behovet av eget kapital minskar om balansräkningen dessutom innehåller värderegleringskonton. Inte heller detta diskuteras närmare i utkastet till lagrådsremiss.

Regeringen föreslår således att Riksbankens kostnadsfria kapital ska utgöras av utelöpande sedlar och mynt, existerande värderegleringskonton och ett målsatt eget kapital på 60 miljarder kronor. Det samlade värdet av dessa poster uppgår i dagsläget till omkring 180 miljarder kronor (se tabell 1), varav 120 miljarder kronor utgörs av eget kapital och värderegleringskonton som fungerar som förlustabsorberande kapital. Detta är väsentligt högre kapitalnivåer än vad som föreslogs av Flamutredningen.

Riksgälden anser att frågan om vad som kan anses vara en lämplig storlek på det kostnadsfria respektive egna kapitalet hade vunnit på en mer ingående analys av

³ Ett system som bygger på att realiserade vinster delas ut medan orealiserade inte gör det riskerar att skapa inläsningseffekter. Låt följande exempel illustrera. Vid utgången av 2016 var Riksbankens guld värt 42 miljarder kronor. Anskaffningsvärdet är 12 miljarder kronor. Om guldets avyttras realiserar banken en vinst på 30 miljarder kronor som tillförs det egna kapitalet och blir föremål för utdelning. Konsekvensen blir att endast de resterande 12 miljarder kronorna kommer att kunna investeras i andra tillgångar. Detta kan leda till att Riksbanken avstår från att genomföra önskvärda omallokeringar av valutareserven eftersom den då med automatik blir mindre.

Riksbankens behov av kapital för att kunna fullgöra sina uppgifter. I synnerhet då det nu införs en rekapitaliseringsregel kopplad till det egna kapitalet.

3. Riksbankens behov av valutareserv

Regeringens förslag: Om Riksbanken har tagit delar av valutareserven i anspråk för likviditetsstöd får den återställas till ursprunglig nivå genom upplåning enligt budgetlagen.

Riksbankens rätt att förstärka valutareserven genom förtida upplåning enligt budgetlagen begränsas till sådana situationer där det finns synnerliga skäl för att förstärka valutareserven och får endast ske upp till ett belopp om 50 miljarder kronor, uppräknat med den årliga inflationstakten.

Om det finns synnerliga skäl och Riksbanken gör bedömningen att valutareserven behöver förstärkas ytterligare, utöver 50 miljarder kronor uppräknat med den årliga inflationstakten, ska det godkännas av riksdagen.

Riksgäldens synpunkter i korthet: Riksgälden tillstyrker regeringens förslag till övergripande reglering och beslutsordning. Riksgälden anser emellertid att en avveckling av den förstärkta valutareserven bör ske gradvis.

Det numera främsta skälet för Riksbanken att inneha en valutareserv är att den kan användas för att med kort varsel ge likviditetsstöd i utländsk valuta. Riksbanken har inte möjlighet att själv skapa utländsk valuta utan kapaciteten begränsas av hur mycket valuta Riksbanken har tillgång till respektive kan låna upp med kort varsel.

Förslaget att Riksbanken ska återbetala valutalånen till Riksgälden innebär att Riksbanken kommer att ha en valutareserv till ett värde av 281 miljarder kronor (inklusive fordringar på IMF).⁴ Om delar av dessa medel används för att ge likviditetsstöd har Riksbanken rätt att via Riksgälden återställa valutareserven. Sedan valutareserven senast togs i anspråk har det finansiella ramverket stärkts avsevärt, bland annat genom att bankerna har fått högre kapitalkrav och krav på att hålla egna likviditetsbuffertar i utländsk valuta. Sedan 2016 finns även ett regelverk för hantering av banker i kris som lägger större ansvar för förluster på bankernas långivare. Mot denna bakgrund tillstyrker Riksgälden regeringens förslag.

Riksgälden välkomnar också att regeringen tydliggör att upplåning för att förstärka valutareserven ska ske via Riksgälden. Riksbankens rätt att enligt riksbankslagen (7 kap. 3 § 2) ge ut skuldebrev i utländsk valuta har tillkommit för att Riksbanken ska kunna ge ut för ändamålet skräddarsydda obligationer till Riksgälden som speglar de lån som Riksgälden tar upp för Riksbankens räkning. Upplåning på den internationella

⁴ Beloppet är beräknat på basis av Riksbankens balansräkning vid utgången av 2016 (se tabell 1). Valutareservens värde var vid bokslutstillfället 538 miljarder kronor varav 257 miljarder kronor utgjordes av den upplånade reserven och resterande 281 miljarder kronor av ordinarie valutareserv.

kapitalmarknaden för att förstärka valutareserven ska enligt regeringens förslag ske enligt 5 kap. 1 § första stycket budgetlagen och således genomföras av Riksgälden (se även prop. 1994/95:150, bilaga 7 s. 108).

3.1. Den upplånade valutareserven bör avvecklas gradvis

Regeringen föreslår att Riksbanken överför utländska tillgångar till Riksgälden när lagändringarna träder i kraft. Riksgälden förordar dock att den upplånade valutareserven i stället avvecklas gradvis i takt med att lånen förfaller. Motivet är att det vid ett låns förfallotidpunkt är entydigt och därmed enklare att fastställa vilket belopp och ränta som ska betalas tillbaka.

I det alternativ som föreslås i remissen skulle återbetalningen ske genom överföring av värdepapper. Denna metod har används tidigare vid transaktioner med Riksbanken men framför allt då medel fördes över från AP-fondssystemet när det gjordes om. Då överfördes bostadsobligationer som Riksgälden förvaltade till de förföll (se 7 § lagen (2000:194) om införande av ny lagstiftning för allmänna pensionsfonder).

Vid överföring av värdepapper uppstår emellertid frågor om exakt vad som ska överföras och hur dessa värdepapper ska värderas. En naturlig princip är att de obligationer som förs över så långt som möjligt ska matcha Riksgäldens lån vad gäller löptid, volym och valuta. Det förefaller också naturligt att det som förs över ska ha samma marknadsvärde som de obligationer som Riksgäldens har emitterat för Riksbankens räkning. Eftersom matchningen mellan Riksbankens tillgångar och Riksgäldens valutalån sannolikt inte är exakt finns det vissa gränsdragningsfrågor som behöver redas ut.

Riksgäldens obligationer emitteras till högre ränta än vad Riksbankens placeringar avkastar. Således uppstår en kostnad för mellanskillnaden som för närvarande uppgår till omkring 500 miljoner kronor per år. Om den upplånade valutareserven avvecklas gradvis kommer Riksbanken att stå för de gradvis fallande kostnaderna, vilket i förlängningen också påverkar utdelningen från Riksbanken till staten. Om det i stället överförs värdepapper till Riksgälden upphör kostnaden för Riksbanken. I stället kommer den att från och med överföringsdagen belasta anslaget 26:1:1 "Räntor på statsskulden". Riksgälden har inget principiellt att invända mot detta eftersom återbetalningen sker efter beslut av Riksdagen.

Återbetalningen av den förstärkta valutareserven, oavsett hur den återbetalas, kommer att redovisas som en del av nettolånebehovet. Eftersom utlåningen till Riksbanken redovisades som en del av nettolånebehovet bör också återbetalningen redovisas på detta sätt även om det blir frågan om en överföring av värdepapper. Återbetalningen kommer även att sänka storleken på den offentliga sektorns konsoliderade bruttoskuld

(Maastrichtskulden). Detta bör beaktas vid utformningen av ett skuldankare för det finanspolitiska ramverket.⁵

Avslutningsvis bör också påpekas att såväl vid överföringen som under den period som Riksgälden förvaltar de övertagna tillgångarna kommer det kassamässiga resultatet och ränteanslaget att påverkas, bland annat som en följd av att kassaflödena från tillgångar och skulder inte kommer att vara exakt matchade.

3.2. Rättsligt stöd för förvaltning av överförda tillgångar

Om den upplånade valutareserven inte, som Riksgälden föreslår, avvecklas gradvis i takt med att lånen förfaller, bör överföringen av tillgångar till Riksgälden ändå inte påverka statens övriga upplåning. De överförda tillgångarna kommer därför att förvaltas tills dess att de lån som Riksgälden tagit upp för valutareserven förfaller till betalning. Om Riksgälden ska kunna låna, trots att det under en längre tid finns tillgångar hos Riksgälden som överskrider lånebehoven, bör detta framgå av lag.

Enligt 5 kap. 3 § andra stycket budgetlagen (2011:203) får de medel som Riksbanken tillför staten i utbyte mot de lånade medlen till valutareserven endast användas för återbetalning av samma lån. Detta skulle kunna tolkas så att de tillgångar som i samband med återbetalningen av valutalånen överförs från Riksbanken till Riksgälden ska förvaltas till dess att de lån som Riksgälden tagit upp för valutareserven förfaller. Därmed skulle inte statens övriga upplåning påverkas. Om lagstiftaren däremot anser att detta inte följer av budgetlagen bör det i likhet med när tillgångar överfördes från AP-fonderna uttryckligen anges i lag att tillgångarna får behållas till dess att lånen som upptagits för valutareserven förfaller (jfr. 6 och 7 §§ lagen [2000:194] om införande av ny lagstiftning för allmänna pensionsfonder samt prop. 1999/2000:46 s. 67).

4. Angränsande frågor

4.1. Riksbankens ställning

Även om Riksbanken i många avseenden är ett självständigt rättssubjekt är banken en myndighet under riksdagen och del av svenska staten. Regeringen bör därför förtydliga vad som avses med att riksdagen är ”ägare” av Riksbanken (se s. 20 utkastet till lagrådsremiss), vilket implicerar att Riksbanken skulle vara en egen juridisk person.⁶ Att Riksbanken är en del av svenska staten medför bland annat att överenskommelser mellan Riksbanken och Riksgälden är internstatliga överenskommelser.

4.2. Valutarisk i Riksbankens balansräkning

Frågan om hur Riksbankens valutarisk bör hanteras hänger samman med frågan om bankens behov av eget kapital. Flamutredningen uppskattade att kapitalbehovet ökade

⁵ Se betänkande av Överskottsmålskommittén (SOU 2016:67).

⁶ I rättsfallet NJA 1959 s.385 uttalar Högsta domstolen att Riksbanken är ett självständigt rättssubjekt skilt från *kronan*. Kronan kan här ha syftat på myndigheter under regeringen (Kungligt Majestät). Se vidare Dan Hanqvist, Riksbankens uppgifter och ställning, FT 2005 s.139ff.

med 27 miljarder kronor på grund av valutarisken. Detta var också skälet till varför utredningen föreslog att valutarisken skulle elimineras.

Flamutredningen föreslog att Riksbankens kostnadsfria kapital skulle uppgå till 75 miljarder kronor och att resterande finansiering skulle utgöras av valutalån. Det är en naturlig utgångspunkt att tillgångar i utländsk valuta finansieras med valutalån eftersom det då inte uppstår någon valutarisk.

Regeringens förslag innebär emellertid att valutareserven ska finansieras med ett betydligt större kostnadsfritt kapital vilket naturligen ger upphov till betydligt högre valutarisk. Riksgälden instämmer med regeringen att Riksbanken bör eliminera denna risk genom att träffa en överenskommelse med Riksgälden. Genom att Riksbanken blir av med valutarisken stärks bankens finansiella oberoende. Om valutariskerna flyttas över till Riksgälden kan statens valutarisker dessutom hanteras på ett effektivare sätt genom att de samlas hos en myndighet.

Om Riksgälden övertar Riksbankens valutarisker påverkas Riksgäldens valutaexponering, vilket i sin tur reser frågan om vilken valutaexponering som är önskvärd i statsskulden. Det bör dock avgöras utifrån målet för statsskuldsköperförvaltningen, dvs. kostnadsminimering med beaktande av risk. Beslut om detta fattas därför inom ramen för den sedvanliga styrningen av statsskuldsköperförvaltningen och är i princip oberoende av huruvida Riksgälden tar över Riksbankens valutarisker. Riksgälden minskar för närvarande statsskuldens valutaexponering eftersom det inte kunnat påvisas att valutaexponering leder till lägre kostnader för statsskulden, men däremot en betydande risk.

4.3. Konsekvenser för statsskuldsköperförvaltningen

Likviditeten på den svenska statspappersmarknaden har under flera år blivit gradvis sämre. Bakgrunden till det är bland annat att det blivit dyrare att bedriva så kallad market making, men också av att Riksbankens köpt stora mängder statsobligationer. Riksbankens innehav svarar för omkring 40 procent av den utestående stocken. I de obligationer som Riksbanken köpt mest av närmar sig andelen 50 procent. Den volym som är tillgänglig för handel har därmed minskat kraftigt. Om likviditeten försämras ytterligare ökar risken för att statens lånekostnader stiger som en följd av att nuvarande köpare av statsobligationer kräver kompensation för den dåliga likviditeten.

Under senare år har Riksgäldens aktivitet på den internationella kapitalmarknaden främst handlat om upplåning för Riksbankens räkning. Den kommer nu att upphöra. Riksgälden kommer dock fortsätta med valutaupplåning i syfte att upprätthålla en bred investerarbaserad och god låneberedskap i olika valutor. Detta är en förutsättning för att på kort tid kunna låna stora belopp om sådana behov skulle uppstå i framtiden.

Samtidigt är statens finanser goda. Enligt Riksgäldens prognos ligger det samlade nettolånebehovet för 2017 och 2018 nära noll. Även om en låg statsskuld i grunden alltid är positivt för Sverige ställs statsskuldspolitikerna inför nya utmaningar, eftersom en liten skuld och ett litet lånebehov kan leda till att etablerade marknader och upplåningskanaler försvinner.

Statsskuldutredningen (SOU 2014:8) analyserade problem förknippade med en låg statsskuld. Bland annat diskuterades vad som skulle hända om lånebehovet under en period blev så litet att staten helt upphörde med att emittera statspapper. Utredningen diskuterade ett scenario där marknadsgaranterna försvann, handeln i utestående statspapper minskade markant och investerarbasen tunnades ur. Utredningen drog slutsatsen att om lånebehov åter skulle öka är det inte säkert att det går att bygga upp ett lika effektivt system för obligationshandel igen.

Mot denna bakgrund föreslog utredningen att det, i perioder då lånebehovet är litet, ska vara möjligt för staten att överupplåna i syfte att upprätthålla den svenska statspappersmarknadens funktionssätt. Överupplåning kan ses som en försäkring för att staten ska ha goda möjligheter att låna i framtiden om behov skulle uppstå. Dessutom kan överupplåning bidra till att Riksgälden kan behålla nödvändig kompetens och infrastruktur för att låna i utländsk valuta. Erfarenhetsmässigt är detta en viktig finansieringskälla om staten snabbt behöver låna pengar.

Syftet med överupplåningen är således inte att fondera medel. Utredningen bedömde att behovet av överupplåning låg förhållandvis långt fram i tiden varför man inte fann någon anledning till att föreslå detaljerade regler för hur de överupplånade medlen skulle förvaltas. Två huvudprinciper föreslogs dock: för det första att de överupplånade medlen skulle förvaltas så att risken minimerades och för det andra att medlen inte skulle kunna användas till att finansiera nya reformer eller andra utgifter utan endast till att betala tillbaka de upptagna lånen. Det senare är naturligt eftersom tillgångarna endast är en konsekvens av statens behov av att överupplåna.

Riksgälden anser det vara angeläget att regeringen bereder de förslag som presenterades av Statsskuldutredningen.

I detta ärende har riksgäldsdirektör Hans Lindblad beslutat efter föredragning av analyschefen Göran Robertsson. I beredningen har även biträdande avdelningschefen Magdalena Belin, tillförordnade avdelningschefen Mårten Bjellerup, avdelningschefen Jörgen Eklund, avdelningschefen Maria Hallman, tillförordnade avdelningschefen Pär Holmbäck, chefsjuristen Ingela Grönquist, avdelningschefen Thomas Olofsson, biträdande riksgäldsdirektören Pär Nygren, seniora juristen Jonas Opperud och seniora analytikern Daniel Westin deltagit.

Hans Lindblad

Göran Robertsson